

Đông Tây

Contents

Đông Tây	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5
7. Chương 7	6
8. Chương 8	7
9. Chương 9	8
10. Chương 10	9
11. Chương 11	11

Đông Tây

Giới thiệu

Thể loại: Đoàn văn, hiện đại, nhất thụ nhất công, nhẹ nhàng, HEEdit: Thủy Tinh Các Đây là một câ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-tay>

1. Chương 1

Đông Tây trong này không phải là hai phương hướng như bạn nghĩ, mà là tên hai người!

Vưu Tây nghe người khác nói năng lực nhận biết của cảnh sát rất mạnh, liền nghĩ đến Tra Hướng Đông.

Ngày hôm qua gã hỏi hân: “Hôm nay em đi đâu vậy?”

“Ra ngoài.”

“Một mình?”

“Cùng Điền Nhạc.” Vưu Tây không cần suy nghĩ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào TV, trong tay cầm nửa cốc Coca.

“Nga, anh không biết hóa ra cô ấy có năng lực siêu nhiên, đang nằm viện vẫn có thể thần du cùng em trên đường.”

Vưu Tây “phốc” một ngụm phun sạch đồ uống, quay đầu lại, Hướng Đông đã đi vào phòng tắm.

Nghe tiếng nước ào ào trong phòng tắm, Vưu Tây sững sốt ngây ngốc đến nửa ngày.

Đương nhiên, hắn không cố ý lừa Hướng Đông, hơn nữa, Hướng Đông cũng đã từng lừa gạt hắn, dù có thể bản chất lời nói dối của hai người bọn họ không giống nhau. Chính là, hắn mỗi lần đều bị Hướng Đông vạch trần, mà Hướng Đông sau mỗi lần đều đích thân nói thẳng thắn với hắn.

Tỷ như lúc này, môi Hướng Đông phủ xuống trên người Vưu Tây đang do dự. Thời điểm đến gần môi Vưu Tây, đột nhiên thốt ra một câu, buổi tối ăn cơm thật sự không tránh được, bị chuốc hai chén, có phải còn hơi có mùi hay không, nếu không được thì lại đi chà răng lần nữa!

Vưu Tây cực kì tức giận, liền đuổi Hướng Đông ra phòng khách ngủ.

Nhưng nửa đêm Hướng Đông lại sẽ ung dung mở khóa cửa phòng ngủ, tiến đến ổ chăn của Vưu Tây, lý do cũng tùy mùa mà biến hóa: mùa hè thì ôm hắn nói bên ngoài quá nóng, mùa đông lại ôm hắn nói bên ngoài quá lạnh. Sau khi hòa hảo sẽ dán vào sau lưng Vưu Tây nói: Ai! Nằm bên cạnh em vẫn là thoải mái nhất. Vưu Tây cố gắng mà không thể hiểu được, trong nhà nói chính xác ra phòng ngủ chỉ có một ưu điểm duy nhất là yên tĩnh, mùa hè rõ ràng phòng khách có quạt, mùa đông không phải toàn bộ phòng ở đều có hệ thống sưởi sao? Còn nữa, cái gì mà nằm bên cạnh em vẫn là thoải mái nhất? Vậy anh từng nằm với ai rồi? Vưu Tây mỗi lần mới vừa khí vận đàn điền, chuẩn bị bốc hỏa, chợt nghe bên tai có luồng nhiệt khí, người kia cúi đầu truyền đến một câu: “Thực xin lỗi! Anh không tốt, sau này nhất định nhớ kỹ.” Sau đó hai cánh tay trên người mình sẽ siết càng chặt. Vưu Tây động động khóe miệng, cuối cùng lui lui thân mình, áp vào thân thể rắn chắc đằng sau.

2. Chương 2

Vưu Tây có đôi khi ở trên mạng sẽ hỏi, vợ lừa gạt mình sau đó lại thẳng thắn rút cuộc có nên giận hay không?

Có người trả lời, có thể thẳng thắn là tốt rồi, nếu là vì thiện ý thì nói dối cũng không sao.

Nhưng cũng có người nói, cẩn thận bị lừa, lâu dần, người ta ở ngoài làm gì dối gạt anh cũng đơn giản dễ dàng hơn.

Vưu Tây trầm mặc. Chờ Hướng Đông trở về, hắn liền quan sát khuôn mặt Hướng Đông thật cẩn thận, sau đó nhìn chăm chăm vào mắt gã suốt một phút đồng hồ, cũng chính là sáu mươi giây. Kỳ thật hắn còn muốn tiếp tục nhìn tiếp, nói không chừng có thể nhìn ra manh mối gì. Sở dĩ không thể tiếp tục, là bởi vì Hướng Đông đã găm lên môi hắn...

Vưu Tây lại hỏi bọn họ nghĩ sao về vấn đề ngày hôm qua, có người nói không tệ, có gan nhìn thẳng sáu mươi giây, không kém!

Có người nói, người yêu anh thật lãng mạn nha, nếu là bạn trai tôi thì đã...

Còn có người nói, sau đó thì sao? Chỉ muốn biết chuyện sau đó...

Rốt cục có người nói, nhìn thẳng để lấy lòng anh, rõ ràng trong lòng có quỷ, nói không chừng bên ngoài...

Vưu Tây nở nụ cười, tắt vi tính đi làm cơm. Hiện tại mới hơn bốn giờ, Hướng Đông hàng ngày nếu có về cũng phải đến bảy giờ mới về. Thời gian nấu cơm nghe có vẻ sớm, nhưng Vưu Tây biết không sớm chút nào.

Hắn làm rất chậm, rau quả rửa từng cái từng cái một, gạo chậm rãi đãi, lúc đãi gạo rửa rau đều dùng tay trái, nhưng không thật suôn sẻ, nhìn ra ngay không phải thuận tay trái. Đó là bởi vì tay phải của hắn không dùng được nữa. Trên mu bàn tay hắn có một vết sẹo, thoạt nhìn không lớn, nhưng nếu vươn bàn tay phải ra, liền thấy trong lòng bàn tay hắn có hai vết sẹo hình tam giác, ai nhìn cũng đều giật mình kinh hãi.

Vưu Tây không hề ca thán vết thương trên tay, nhưng hắn đoán Hướng Đông để ý. Mỗi ngày trước khi ngủ, gã đều cầm lấy tay hắn vuốt ve nửa ngày. Hoặc kỳ thật, cũng có thể do một nguyên nhân khác, mỗi lần nắm niết xong người kia sẽ kéo nó đến một nơi nào đó. (nơi nào? Bộ vị nào chẳng?Ặc ặc)

3. Chương 3

Vưu Tây không lo lắng Hướng Đông có người khác, điều này không phải do hắn quá tự tin hay điều kiện rất tốt. Vưu Tây không xấu, nhưng cũng không đẹp trai, chính là kiểu người ném vào đám đông liền sẽ biến mất.

Hướng Đông thì khác, gã là cảnh sát, lại dẫn đầu trong hàng ngũ chính. Hướng Đông gia thế lợi hại hơn, ít nhất chú ba gã ở quê nghe nói cũng đã làm đến bí thư chi bộ thôn. Hướng Đông vóc người cao một thước tám, lại có võ, thân thể tràn đầy sinh lực, lộ ra một cỗ cương nghị nam nhân. Hướng Đông có nhà, hiện giờ hắn chính là đang ngụ trong ngôi nhà hơn một trăm thước vuông của gã, tuy rằng Hướng Đông nói trên danh nghĩa cần chuyển tới chỗ Vưu Tây. Hướng Đông có xe, bên ngoài có xe cảnh sát, trong nhà có Mercedes-Benz. Nhưng dù gã xuất sắc như vậy, chênh lệch lớn như vậy, Vưu Tây vẫn y như cũ không hề lo lắng, cho dù đôi khi sẽ có chút tự ti, cảm giác mình không có gì, càng khiến cho hắn không thể rời Hướng Đông.

Vì sao vậy? Bởi vì Vưu Tây biết hắn và Hướng Đông là như thế nào mới ở bên nhau, hắn cũng biết Hướng Đông hiểu rõ bọn họ hiện tại có thể ở bên nhau đã là không dễ dàng. Đây không phải là tiểu thuyết, ngay từ đầu đã định sẵn kết cục, ở giữa có một ít máu, một ít nước mắt, cuối cùng nhất định là hình ảnh gia đình đại đoàn viên! Đây là thực tại, không ai bày ra tương lai, cho dù kết cục có viên mãn, cũng đều bị phủ bởi một bóng ma u ám.

Đời thực, quá gian nan!

4. Chương 4

Nói chuyện phiếm trên mạng, người khác sẽ hỏi cậu và chồng quen nhau như thế nào? Trong lòng Vưu Tây muốn, nhưng không kể ra.

Vưu Tây không biết mình đến cùng có phải gay hay không, đến bây giờ cũng không biết. Chính là có chút hoài nghi, cho nên ở trên mạng nghe nói có buổi tụ họp ở quảng trường nào đấy, xuất phát từ tò mò, liền chạy đến.

Tra Hướng Đông là gay, chính gã cũng minh bạch, nhưng đêm đó gã tới nơi này không phải để tìm bạn trai, mà là đến theo dõi truy bắt kẻ tàng trữ ma túy.

Sau đó, trong quá trình truy bắt, nghi phạm dốc lực chạy trốn, trong lúc hỗn loạn, Tra Hướng Đông không cẩn thận liền đụng phải Vưu Tây đang đánh bida trên tầng bảy, Vưu Tây chưa kịp phản ứng, liền có tiếng súng nổ vang lên.

Vì thế đêm đó xe đưa phạm nhân về cục cảnh sát, dĩ nhiên có thêm một người – chính là Vưu Tây toàn thân nhỏ máu.

Đương nhiên, Vưu Tây không bị kéo về cục cảnh sát mà nửa đường bị ném vào bệnh viện.

Vưu Tây chỉ nhớ rõ có một bác sĩ dẫn hắn xuyên qua mê cung trong viện, sau đó lần lượt từng người đến kiểm tra. Thật vất vả xong lại mơ hồ bị an bài tiến vào phòng bệnh.

Vưu Tây đêm đó chịu đựng mệt mỏi không ngủ được. Trong lòng nghĩ, không phải chỉ trầy da tróc vảy thôi sao? Lại phải nằm viện, kiểm tra nhiều như vậy, tiền thuốc men đến bao nhiêu a?

Bệnh viện, quả nhiên xui xẻo! Đây xem như là ý thức cuối cùng của Vưu Tây trước khi nhắm mắt.

Sáng sớm hôm sau Vưu Tây còn chưa mở mắt, một thanh âm đã khiến hắn tỉnh giấc.

Quần áo cảnh sát màu đen, thân hình cao to vạm vỡ đứng trước giường hắn. Thấy hắn tỉnh, người nọ cúi đầu cười với hắn:

“Thế nào? Trên người có chỗ nào khó chịu không?”

Vưu Tây qua nửa ngày mới kịp phản ứng, là người tối hôm qua mình đỡ đạn cho. Lại là cảnh sát?

Vưu Tây và Tra Hường Đông như vậy mà quen nhau.

Tra Hường Đông tính tình vui vẻ rộng rãi, làm người lại phóng khoáng! Vưu Tây lúc đầu thật sự cảm thấy như vậy.

Bởi vì vết thương nhỏ đó, người ta không những trả tiền để cho hắn nằm viện. Sau khi ra viện lại hai ngày một cuộc điện thoại ân cần thăm hỏi, cuối tuần còn làm ra vẻ thật có lỗi thỉnh hắn ăn cơm.

Mỗi lần gặp mặt Tra Hường Đông đều thể hiện tài ăn nói khéo léo, lịch duyệt phong phú, đề tài gì cũng nói được, hơn nữa còn rõ ràng mạch lạc. Người như vậy mà cự tuyệt thì thật không có đạo lý, cho nên chờ sau khi thương thế Vưu Tây tốt lên, hai người vẫn lui tới như trước, đương nhiên thành bằng hữu.

Tra Hường Đông vẫn vỗ vỗ đánh đánh thân thể hắn như lúc kiểm tra thương thế trước đây, Vưu Tây chỉ cho là biểu hiện của tình bằng hữu hoặc thói quen, cho tới bây giờ cũng không để tâm.

Tiếp tục sau đó, liền không đúng. Quơ lấy eo, ôm mờ ám cũng sẽ có, Vưu Tây cảm thấy không được tự nhiên, nhưng cụ thể lại không chỉ ra được không đúng ở chỗ nào.

Nhất là hai lần ở nơi công cộng hành động thân mật càng quá phận, Vưu Tây càng cảm thấy bất an. Trước đó còn hoài nghi bản thân khiến cho hắn vô cùng khó xử. Vì thế vô tình bắt đầu xa lánh Tra Hường Đông.

Cho đến một ngày, Tra Hường Đông gọi điện, nói cậu sang đây một lát, sau đó ngắt máy...

5. Chương 5

Vưu Tây sưng sốt nửa ngày, có thể vì thanh âm mơ hồ không rõ của gã đã khiến cho hắn quyết định đến. Buổi tối xuất phát lúc hơn 10 giờ, mùa đông lạnh, lúc hắn đến nơi, đã gần mười một giờ.

Gõ cửa, có người lộ ra nửa cái đầu, thấy là hắn, liền mở cửa, để Vưu Tây đi vào.

Vưu Tây nhìn quanh, hết thấy tựa hồ như bình thường, liền bất an không yên, đi cũng không được, ở lại cũng không xong. đành phải hỏi gã, làm sao vậy? Người nọ cũng không nói chuyện, cười hì hì kéo Vưu Tây đến bên salon ngồi, sau đó vào buồng trong cầm bình rượu ra, mở nắp rót, nói đến uống với tôi hai chén.

Vưu Tây vội vàng bảo, không được, quá muộn, hôm khác đi. Nói xong định đứng lên. Nhưng Tra Hường Đông ngồi xổm trước người hắn, một tay mạnh mẽ giữ hắn lại, tay kia bưng chén rượu, nói uống với tôi hai chén, ý cười vừa rồi trên mặt cũng mất.

Vưu Tây lúc này đột nhiên thấy sợ, cũng nhìn ra chút chuyện chẳng lành, liền giả vờ hỏi gã, rốt cuộc anh làm sao vậy? Có phải vừa gặp chuyện gì không hài lòng không?

Tra Hường Đông cười cười, nói thẳng chúc có thể tính là không hài lòng sao?

Vưu Tây nghe xong, vốn định nói chúc mừng, nhưng nghe khẩu khí người nọ, như thế nào cũng không thấy là chuyện tốt! Cuối cùng vẫn nói chúc mừng anh, còn vội vàng bổ sung, trong điện thoại nghe giọng anh giống như uống rượu hả? Nghỉ ngơi sớm một chút. Nói xong chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Tra Hường Đông không lên tiếng, thân mình cũng không động, vẫn chặt chẽ áp chế trước người Vưu Tây.

Vưu Tây nhìn thấy ánh mắt người nọ, nhất thời thấy khẩn trương, đột nhiên đẩy gã ra, chạy về phía cửa.

Không hề khoa trương, người nọ bắt Vưu Tây chẳng khác gì bắt con gà con, vặn ngược tay Vưu Tây đè lên cửa. Sau đó bưng phân nửa rượu không bị đổ ra lúc này, đặt ở bên miệng Vưu Tây, vẫn là câu nói kia, uống với tôi hai chén.

Vưu Tây muốn nói không, nhưng ánh mắt kia thật sự rất dọa người, sau lưng tay bị vặn ngược lên, Vưu Tây không có cách nào, chỉ có thể đứng yên trong tư thế kia uống hết rượu bên miệng.

Người nọ cao hứng, buông tay Vưu Tây ra, lôi kéo hắn ngồi vào ghế salon, lại rót cho mỗi người một chén rượu đầy. Vưu Tây có chút sợ, đó là rượu trắng, Vưu Tây không thể uống rượu.

Kiên trì lại uống hết một ly, người nọ tiến đến gần, một bàn tay xoa chân Vưu Tây. Vưu Tây hoảng sợ, đem rượu trong tay hất qua, xoay người chuẩn bị chạy.

Lần này Vưu Tây còn chưa đứng lên đã bị áp đảo trên ghế salon.

Trên mặt gã rượu Vưu Tây hất qua còn nhỏ giọt, gã đặc biệt thân mật nói, tôi rất thích cậu, thật sự! Trong thời gian này vì cái gì mà xa lánh tôi? Cậu có bạn trai sao?

Sau này Vưu Tây ngẫm lại, đêm đó thật sự quá sức khẩn trương, phàm là bình tĩnh một chút, đã không xảy ra chuyện. Lần đầu tiên hai người gặp nhau là ở điểm tụ họp, người nọ đương nhiên nhận định mình là gay. Nếu có thể giải thích thấu đáo, có thể sẽ không phát sinh chuyện phía sau.

Nhưng lúc ấy không phải như vậy, Vưu Tây căn bản không để ý Tra Hường Đông nói gì, cứ la hét, tay chân đá loạn.

Người nọ lập tức dùng dây lưng trói Vưu Tây lại. Trực tiếp kéo quần hắn xuống, là mùa đông, lại cởi cùng lúc quần lót và quần dài, ngang hông, móng tay người nọ cào một đường thẳng đứng trên da. Nửa người dưới lạnh lẽo khiến Vưu Tây không dám tiếp tục hô, nước mắt đều chảy ra. Sau đó thấp giọng tựa như cầu xin:

Anh, anh đừng xằng bậy.

Tôi vốn thật không muốn xằng bậy, chính là cậu bức tôi, sau đó một phen ôm ngang người Vưu Tây, tiến đến phòng ngủ, dùng chân đá cửa.

6. Chương 6

Kết quả nghĩ là biết, Vưu Tây đích xác bị cường bạo.

Quá trình thực rất cứng rắn, nhưng không tính đặc biệt thô lỗ. Người nọ thậm chí dùng cả bôi trơn. Lúc đi vào cũng không có một nhát đâm đến, lặp lại ra vào dò xét vài lần, mới chính thức đi vào.

Hai tay Vưu Tây luôn bị đè xuống, miệng cắn phần máng chửi, đến lúc sau động tác càng thêm mau, Vưu Tây đau đến không mắng được! Sau đó liền nửa ngủ nửa ngất đi.

Vưu Tây còn nhớ rõ ngày hôm sau khi hắn tỉnh lại, câu đầu tiên người nọ nói với hắn là: “Tối hôm qua tôi ở bên ngoài uống nhiều quá. Nhưng bản thân gây ra chuyện gì tôi vẫn nhớ rành mạch. Cậu muốn tố cáo tôi cũng được, giết tôi cũng được. Nhưng tôi thích cậu, ở bên tôi đi, tôi nhất định đối đãi với cậu thật tốt...”

Sau đó Vưu Tây tựa như tránh độc xà mãnh thú mà trốn Tra Hường Đông, nhưng trốn đến đâu người nọ cũng có thể tìm thấy hắn.

Vưu Tây nói tôi không phải gay, người nọ không tin.

Vưu Tây lại giải thích, tôi thật sự không xác định được, cho nên mới tới chỗ đó.

Người kia hỏi vậy hiện tại cậu xác định chưa? Vưu Tây lắc đầu.

“Vậy trước khi cậu xác định, hãy ở bên tôi, được không?”

Vưu Tây không xin phép mà trở về quê.

Người nọ căn bản giảng không thông. Hai người mỗi lần đều ông nói gà bà nói vịt, lối suy nghĩ căn bản không tương đồng.

Một ngày nọ Vưu Tây ra ngoài tụ họp cùng bạn học vừa trở về, mẹ hỏi con về quê sao không xin phép? Vưu Tây vô cùng buồn bực.

Mẹ còn nói, đồng nghiệp của con gọi điện thoại nói đã xin giúp con, bảo con đừng lo lắng.

Vưu Tây hỏi đồng nghiệp nào?

Mẹ nói người nọ họ Tra. Vưu Tây sợ tới mức nháy mắt mắt trắng bệch.

Chạy ra trộm gọi điện thoại, đi chơi cũng không thiết nữa, tay cầm di động ướt đầm mồ hôi, lần đầu tiên khóc hô nói, tôi xin anh, anh buông tha tôi đi. Chuyện ngày đó tôi nhất định không nói với ai, tôi không còn mặt mũi, cũng không thể tìm anh trả thù, được chưa?

Điện thoại bên kia nửa ngày không phản ứng, một lúc lâu sau, người nọ mới nói, cậu đừng sợ, tôi sẽ không làm gì cả, chỉ là ưa thích cậu thôi. Sau đó ngắt máy.

Tiếp sau, cơ hồ mỗi ngày một cuộc điện thoại, Vưu Tây lại không dám không tiếp. Chỉ ngóng trông điện thoại dập máy, nhưng chung quy không thấy ngừng, thử tra phí tốn, đến 300 nghìn. Hắn phát hoảng, nhưng lập tức hiểu được sao lại thế này.

Tiếp tục gọi điện, Vưu Tây muốn rống, người kia hỏi, chừng nào cậu quay về? Vưu Tây giận không lên tiếng.

Người nọ nói nếu không tôi hỏi cha mẹ cậu vậy. Vưu Tây tức giận rống to, con mẹ mày đồ cặn bã, cút cho tao! Như thế nào không chết đi a?

Sau đó gấp điện thoại, tắt máy.

Lát sau điện thoại trong nhà vang lên, Vưu Tây vội vàng nghe máy, thật sự lại là hắn. Vưu Tây chỉ nhẹ nhàng nói 14 giờ buổi chiều điểm xe lửa số 3, sau đó liền ngắt.

Vưu Tây quyết định sau khi trở về phải nghĩ biện pháp giải quyết việc này. Thật sự không được thì đến cục cảnh sát, chẳng qua chỉ là vạch trần sự thật thôi!

7. Chương 7

Trở về, ác mộng lặp lại, vừa ra sân ga, liền thấy người kia, cư nhiên còn cười.

Đến gần, Tra Hường Đông giúp hắn xách đồ vật này nọ. Trên đường hỏi lung tung cái này cái kia, Vưu Tây luôn luôn chịu đựng.

Đến lúc lên xe, Vưu Tây rút cục kêu: “Con mẹ mày đến tột cùng muốn làm sao hả? Biến thái chết tiệt, còn có xấu hổ hay không? Ngày mai con mẹ nó tao phải đến cục của mày, có cái gì...”

Không đợi hắn nói xong, Tra Hường Đông buông tay lái, lấy tay che miệng hắn, Vưu Tây liền nhân cơ hội, một quyền đâm trúng bụng gã, người nọ liền xiêu vẹo ngã xuống.

Vưu Tây nhảy xuống xe, cầm hành lý chạy đến ven đường, lúc nâng tay vẫy taxi, lại phát hiện trên tay dính máu.

Cách đó không xa, chiếc xe kia còn đỗ ở trên đường cái, đã có người vây tới.

Vưu Tây sau lại nói, tôi cũng không biết tại sao lại quay lại. Nhưng trên thực tế, hắn thật sự quay lại. Mở cửa xe ra nhìn vào, người kia ngã trên ghế ngồi, quần áo màu sẫm nhìn không ra cái gì, nhưng ghế xe màu vàng nhạt đã đầy máu.

Vưu Tây sững sốt nửa ngày, mới vội vàng lao vào trong xe, ra sức lay gọi gã, thậm chí giúp gã băng bó phần bụng.

Cảnh sát đến, xe cứu thương cũng đến. Người nọ bị đưa vào bệnh viện.

Hai cảnh sát hỏi hắn là ai, gã là ai, vì sao bị thương, có người thấy hắn và người nọ tranh chấp...

Vưu Tây một mảnh mờ mịt, chỉ ngơ ngác nhìn hai người cảnh sát mặc đồ đen kia. Ngay lúc bọn hắn chuẩn bị đem Vưu Tây về cục cảnh sát điều tra, người kia rốt cục tỉnh.

Khi biết là người cùng ngành, còn là lãnh đạo, lập tức đầy mặt tươi cười. Vưu Tây chỉ nghe được em họ gì đó, sau đó hai người cảnh sát kia liền rời đi, thậm chí không ghi chép một câu.

Trước khi đi, còn nói cái gì mà giúp ngài đậu xe trước trụ sở cục...

Bốn con mắt nhìn nhau, lần đối diện này tuyệt không chỉ một phút.

Tiếp sau đó, Vưu Tây bị ép buộc phải bắt đầu chăm sóc cái người hắn hận thấu xương kia.

Trong thời gian này qua từng đợt từng đợt người tới thăm mới biết, ba ngày trước khi mình trở về, chính là ngày hôm sau khi gọi điện thoại, người nọ bởi vì anh dũng đánh nhau với kẻ bắt cóc, bụng bị đâm một dao. Bác sĩ yêu cầu ít nhất nửa tháng không thể xuống giường.

Lúc ấy Vưu Tây đang gọt táo, một dao hạ xuống, trên ngón cái liền hiện ra vết cắt. Không có vỏ trái cây trên lớp thịt quả trắng bóng, một đường màu đỏ tinh tế chảy qua...

Vưu Tây chăm sóc Tra Hường Đông, mỗi ngày theo sát bên người.

Người nọ nói trời nóng, nhưng gã chính là ở trong phòng điều hòa. Huống hồ, gã là thất lưng bị thương, cũng không phải tay không thể cử động, Vưu Tây tức anh ách, nhưng mỗi ngày vẫn giúp gã kì cọ lau người.

Có đôi khi lau đến chân, bộ vị người nọ liền hơi hơi biến hóa. Vưu Tây xấu hổ muốn chết. Người kia cầm trong tay tờ báo, thấy không rõ sắc mặt, nhưng rốt cục cũng không nói gì.

8. Chương 8

Ra viện, vẫn là thường lui tới, Vưu Tây muốn bảo anh đừng tới, nhưng nói không nên lời.

Người nọ cũng nói, thử xem xem, được không.

Sau đó gọi hắn cùng nhau ăn cơm, Vưu Tây có điểm sợ gã, nhưng lại không có biện pháp, mẹ nó chứ chỉ có thể đáp ứng.

Cuối cùng hai người thống nhất, thử kết giao một thời gian, nếu không được sẽ không dây dưa nữa.

Có lý do danh chính ngôn thuận, người nọ càng hay tìm hắn.

Mượn lý do mỗi ngày phải ở bên hấn, buổi chiều nhất định cùng nhau ăn cơm, buổi tối ra ngoài đủ loại hoạt động ở khu vực xung quanh, cuối tuần lái xe đến vùng ngoại thành du ngoạn, thịt nướng, bơi lội...

Khó khăn có vài ngày không bên ba ở nhà nghỉ ngơi, người nọ cũng sẽ xuất quỷ nhập thần xuất hiện, thường thường là Vưu Tây tan tằm vừa mở cửa, trong phòng khách đã có thân ảnh kia.

Hơn nữa buổi tối còn có ý tứ muộn mà chưa đi, cũng may thủy chung không có động tác dư thừa, đều là cùng Vưu Tây dựa vào ghế salon sống vai xem TV hoặc phim nhựa...

Bạn trên mạng của Vưu Tây nghe Vưu Tây mỗi ngày làm nhảm những sinh hoạt nhỏ nhất với gã, vô luận là cười vui hay khó chịu, chung quy đều lộ ra hương vị hạnh phúc ấm áp, không thiếu gì người hỏi, các người như thế nào ở bên nhau?

Vưu Tây nói không nên lời, đây là chuyện hấn cảm thấy bất khả tư nghị nhất!

Chỉ nhớ đến lúc kết thúc, người kia đến nhà hấn, cơ hồ quỳ trên mặt đất, ôm Vưu Tây đang ngồi trên ghế salon, nói kỳ thật em cũng không ghét tôi, tôi nhìn ra được, nếu không em sẽ không dung túng tôi như vậy. Tin tôi, tôi nhất định sẽ đối với em thật tốt, chúng ta ở bên nhau được không?

Vưu Tây nhìn thấy cặp mắt nóng bỏng kia, tự hỏi thật lâu mới nói, không biết, tôi có chút hoài nghi, nhưng vẫn không rõ.

Người nọ lập tức nâng cổ Vưu Tây, đỡ lấy đầu hấn nói, nếu không biết, cũng đừng kết luận sớm như vậy.

Sau đó gã hôn hấn, rất nhẹ, từng bước một đều rất chậm, cách áo sơ mi liền dừng lại ở lồng ngực hấn, tay chậm rãi vươn xuống. Lúc đụng tới phía dưới, Vưu Tây đột nhiên vùng vẫy. Người nọ vội vàng tiếp tục hôn, sau đó lại từng chút từng chút chậm rãi xâm nhập. Nhưng vẫn không được.

Vưu Tây không hiểu được tại sao, không tính chán ghét, chỉ là bản năng kháng cự. Lần trước nỗi sợ hãi đã khắc quá sâu. Nhưng nhìn người trước mặt khi ở bên hấn liền có tư thái như vậy, tim hấn lại chậm rãi mềm nhũn đi.

Tra Hường Đông đối với thân thể kháng cự của Vưu Tây cũng không cưỡng bách nữa.

Gã nói, không việc gì, chúng ta cứ từ từ!

Cứ như vậy, hai người đi lại với nhau. Nói không rõ, phân không ra. Vưu Tây cũng trong lúc vô thức mà tiếp nhận sự thật!

9. Chương 9

Có người hỏi Vưu Tây, người kia nhà cậu là cảnh sát, vậy có thường xuyên đánh nhau không? Vưu Tây nói không biết.

Người hỏi không cam lòng, một lần cũng chưa động thủ?

Vưu Tây nở nụ cười. Sao có thể chưa một lần nào? Buổi tối đó không phải anh ấy dùng vũ lực sao? Nhưng thực chân chính đánh nhau, Vưu Tây nhớ rất rõ ràng, là một năm sau mùa đông kia.

Lúc ấy quan hệ của bọn họ đã sớm xác định, Tra Hường Đông một tuần ít nhất ba bốn ngày sẽ qua ngụ nhà hấn. Hấn ngẫu nhiên cũng sẽ qua chỗ gã một hai tối. Thậm chí mười một ngày trước đã gặp mặt cha mẹ Hường Đông.

Hai lão nhân rất có khí chất, không khó nhìn ra trước khi về hưu đích xác đều là người có danh vọng.

Sau đó Vưu Tây làm quen với đồng nghiệp mới vào công ty, một cô gái, tiện đường đưa về, Hường Đông đột nhiên xuất hiện, hỏi đây là ai?

Vưu Tây thuận miệng nói, một người bạn trong công ty.

Sau hần lại nói phải về nhà một chuyến, vội vội vàng vàng bỏ đi.

Ngày đó trở về mới vừa xuống xe lửa, cùng vị trí cùng thân ảnh, Vưu Tây lại giống như lần trước, bị dọa suýt chết.

Hần đã cố ý nói lùi ngày xe lửa, Vưu Tây không biết làm sao Hướng Đông có thể xuất hiện ở nhà ga, hơn nữa rõ ràng đang chờ hần.

Vưu Tây sợ tới mức mặt trắng bệch, động cũng không dám động, bên cạnh hần, cô gái từng bị Hướng Đông bắt gặp kia cũng bước xuống, còn kỳ quái hỏi hần, làm sao vậy? Sắc mặt sao lại kém như thế?

Vưu Tây là bị túm trở về, đích thực là bị túm.

Mới vừa về đến nơi, người kia trực tiếp hỏi hần, cô gái kia là ai?

Vưu Tây còn đang suy nghĩ phải trả lời thế nào, không hề báo trước, một cái tát liền phóng tới. Vưu Tây lão đảo, bàn uống nước phát ra tiếng chói tai, bắn ra xa một thước.

Đem quần áo của hần cởi sạch, so với lần đầu tiên còn thô bạo hơn, nói cái gì quan hệ giữa các người là sao? Dám chơi lão tử như vậy. Lão tử vì người, đã ngừa bài ra với người nhà, người lại phóng đàng cùng đàn bà? Ta hôm nay trước phe đi người, sau đó con mẹ nó cùng người chết đi. Lúc Hướng Đông gào thét ánh mắt đỏ quạch.

Sau đó thật sự mở ngăn kéo cầm dao...

Vưu Tây lần đầu tiên sợ hãi như vậy. Nhất là khi nghe thấy lời Hướng Đông nói, hiểu ra nguyên nhân của không khí quái dị trước đó vài ngày lúc cha mẹ Hướng Đông lại đây. Những bướng bỉnh tức giận trước đó nháy mắt đều biến mất.

Lắc đầu dùng sức kêu gào nói Hướng Đông, Hướng Đông, không phải như anh nghĩ đâu. Bà nội em không được khỏe, cô ấy là em mang đến để giả làm người yêu. Anh tin em, anh tin em a, em không lừa gạt anh...

Con dao kia còn cách sinh mạng của Vưu Tây 1 cm liền dừng lại, sau đó bất động tùy ý Vưu Tây kêu gào. Vết nước mắt trên mặt người cầm dao càng lúc càng sâu. Mãi cho đến khi cổ họng Vưu Tây kêu đến khản tiếng, người nọ mới hồi hồn một phen quăng dao, ôm Vưu Tây liều mạng kêu Vưu Tây, Vưu Tây...

Chuyện này sau hai người đều rất ít nói đến. Bởi vì giữa bọn họ cũng biết, đây không phải là bên nào sai, mà là chuyện đến khi nội tâm thương tâm tuyệt vọng đến đỉnh điểm mới gây ra được.

10. Chương 10

Không đề cập tới không có nghĩa vấn đề không tồn tại.

Hướng Đông đã sắp ba mươi, ba mẹ càng ngày càng thúc giục. Luôn luôn một mình chống đỡ áp lực, gã mỗi lần đều an ủi bản thân, chờ một chút, chờ một chút nữa, nếu trong năm nay không gặp được người thích hợp, liền sẽ tìm người kết hôn! Đây là trước khi Hướng Đông gặp Vưu Tây.

Nhưng bây giờ, bởi vì Vưu Tây, Hướng Đông vì tương lai hai người mà không chùn bước, kết quả nghĩ cũng biết, tình hình trong nhà, hai chữ thâm thiết không đủ để hình dung.

Mà tình hình của Vưu Tây chỉ có thể coi là càng gay go!

Cha mẹ hần đều xuất thân nông thôn, tư tưởng bảo thủ. Hần lại là con một của Vưu lão, dòng dõi duy nhất của Vưu gia ba đời, thậm chí trước khi lên đại học trong nhà đã nghĩ đến việc đính hôn. Lần này bà nội bệnh tình nguy kịch, Vưu Tây chỉ có thể nhờ bạn gái thân thời đại học hỗ trợ diễn trò. Cũng là sợ Hướng Đông bận tâm, mới cố ý gạt. Không thể tưởng được...

Hai tháng sau, bà nội Vưu Tây qua đời.

Vưu Tây vội trở về chịu tang, như lần trước, lần này cũng mang HướnĐông tới với thân phận đồng nghiệp.

Tang sự xong, việc hôn nhân của Vưu Tây quả nhiên lại được nêu ra. Nói cũng không cần để ý cái gì tận hiếu, đây là mong mỏi lớn nhất của bà nội trước khi chết, sớm thực hiện, lão nhân gia dưới cửu tuyền mới có thể nhắm mắt...

Trước buổi tối đãi khách, Vưu Tây cùng mấy người trong thôn đến hỗ trợ đã làm mấy chai rượu đế.

Sáng sớm hôm sau vội vội vàng vàng bỏ chạy.

Trên xe lửa choáng váng đến thất điên bát đảo, nhưng như thường lệ độ ảm trong lòng bàn tay quen thuộc lại làm cho hắn an tâm.

Trước tiên cứ trốn tránh thôi! HướnĐông nói như thế.

Có thể kéo dài một ngày thì lại một ngày đi! Là ý muốn trong lòng Vưu Tây.

...

Khó có được ngày HướnĐông trở về sớm, Vưu Tây thu dọn bàn, bày đồ ăn xới cơm.

HướnĐông thay quần áo đi ra, trong tay nâng một cái hộp. Bên trong có hai quả cầu xanh thẫm.

“Na! Lúc nào rảnh rồi thì lần đều trong tay, nghe nói khoáng chất bên trong có thể phát ra tia hồng ngoại, có lợi cho tay em!”

“Anh lại xài tiền bậy bạ! Đây không phải quả cầu bảo vệ sức khỏe các ông già chơi trong tay sao? Ở chợ mười đồng một đôi. Lại đi nghe người khác nói, có phát ra tia gì hay không làm sao nhìn thấy được? Đến lúc hết tiền thì làm thế nào?”

HướnĐông cười hi hi, chờ Vưu Tây bưng canh lại gần ngồi xuống liền kéo tay hắn qua, Vưu Tây muốn rút về, HướnĐông lại khẳng khái lôi kéo, ngón cái nhẹ xoa hai cái sẹo hình tam giác trong lòng bàn tay.

“Mặc kệ thiệt giả, nếu nói có lợi, vậy cũng nên thử xem a. Anh lúc ấy...”

Vưu Tây biết HướnĐông lại đang thắc thỏm vì cánh tay mình.

HướnĐông vẫn luôn oán trách bản thân lúc đó phản ứng chậm, nói Vưu Tây ngốc, sao lại dám dùng tay chặn? Nhưng Vưu Tây trong lòng nghĩ, nếu cho hắn một cơ hội nữa, hắn khẳng định vẫn sẽ mặc kệ hậu quả mà chặn cho anh.

Đó là thời điểm gần đến Tết Nguyên Đán, cha mẹ đột nhiên gọi điện thoại đến, bất kể như thế nào đều bắt Vưu Tây trở về một chuyến, Vưu Tây không còn cách nào khác, thừa dịp nghỉ Nguyên Đán lại xin thêm hai ngày, vội vàng chạy về với ông bà.

Tưởng đã xảy ra chuyện gì, trở về mới biết...

Ba mẹ nói, con cũng không còn nhỏ. Ta biết con gái thành thị tầm mắt cao, con ở thành phố không có nhà sẽ không dễ dàng, vẫn là con gái trong thôn ta hiểu rõ nhất, càng yên tâm hơn là không yếu ớt đến mức con phải đi hầu hạ, cho nên cứ định như vậy đi!

Ba mẹ còn nói, người là cháu bác Tam do bà con giới thiệu, trẻ trung, vừa tốt nghiệp đại học. Nhà đó nghe xong bằng cấp, công tác của con, nhìn ảnh chụp cũng đã vừa lòng.

Ba mẹ còn nói, biết con vội, gọi con trở về chính là để gặp mặt người đó, bày mấy bàn rượu, lễ cũng đã tặng qua, xem như đính hôn. Chính sự ăn Tết xong tiếp tục lo liệu...

Đến nước này, Vưu Tây cảm thấy rốt cuộc không còn cách nào níu kéo.

Do dự một đêm, nửa đêm gọi điện cho HướnĐông.

Ngày hôm sau lúc ba mẹ chuẩn bị dẫn hắn đi gặp người ta Vưu Tây rốt cuộc thẳng thắn.

Chuyện sau đó mỗi lần nghĩ lại mà kinh, mẹ túm lấy hắn kêu gào không dứt, thấy hắn cường ngạnh không chịu từ bỏ, cha khó thở, liền đánh hắn đến thập tử nhất sinh.

Đánh tới lúc ba mẹ rốt cục hết hi vọng, lại đem hắc khóa trái trong phòng, cũng không cho ra ngoài. Ăn uống cũng không cho, nói dành thời gian cho mày suy nghĩ cẩn thận.

Hướng Đông tới nơi vào buổi tối ngày hôm sau.

Bởi vì gọi điện cho hắc không được, mơ hồ lo lắng xảy ra chuyện, liền vội vàng chạy đến đây...

11. Chương 11

Có người quan tâm hỏi, sau đó thì sao?

“Sau đó? Sau đó anh ấy chiều cố tôi muốn chết, về nhà cầm đồ đạc của tôi, đem nhà trọ của tôi trả lại, cái gì cũng đều làm tốt, ra viện nói đón tôi về nhà. Muốn tôi tin tưởng anh.”

Tôi nói, tôi không còn gì cả. Lúc ấy, ba mẹ tôi ở thôn đã công khai tuyên bố, tôi không còn là con của họ, đoạn tuyệt quan hệ. Tay bị phế cũng không cách nào tiếp tục công tác ở công ty. Cho nên, tôi thật sự không làm được.

“Vừa khéo, anh cái gì cũng có, chỉ thiếu người nhà, em đã đến rồi, anh mới được trọn vẹn...”

Giống như lúc trước, người nọ nửa ngồi nửa quỳ trước mặt hắc, ánh mắt thiết tha khiến cho không một ai có thể cự tuyệt.

Cái này thấm thía gì?

Xong rồi nha! Còn gì nữa?

Nha...

Vưu Tây cười cười, xã hội bây giờ, mọi người không thể chấp nhận đồng tính luyến ái. Lại đây rầy những đam mê, boylove gì đó, lòng hiếu kì của mấy đứa trẻ muốn ngăn cũng không được.

Những người trên mạng không biết mặt nhau nguyện ý ngồi nghe kể chuyện, nhưng cuộc sống chân chính là trùng lặp và phức tạp. Không thể giống như trong tiểu thuyết liên tục xuất hiện cao trào và lãng mạn.

Hướng Đông mấy ngày nay có nhiệm vụ trong cục, mỗi ngày gã ra ngoài, Vưu Tây sẽ lo lắng, ngóng trông gã trở về, tin tức xã hội, pháp luật nhất định phải xem.

Rập khuôn mỗi ngày dậy sớm bắt đầu nấu cơm, trong khi chờ đợi cầm hai quả cầu xanh thăm chậm rãi lăn trong tay.

Cha mẹ nơi đó, có phải vẫn đang tranh cãi.

Bất kể thế nào, đó là ba mẹ của mình, cha mẹ của Hướng Đông, sao có thể chỉ vì một câu nói cắt đứt liên lạc dứt được? Trên người còn lưu chuyển dòng máu của ba mẹ a...

Ngày nghỉ tết sẽ gọi điện hỏi thăm, cho dù bị chửi hay không thềm nghe cúp điện thoại cũng tốt, đều phải ân cần thăm hỏi lễ phép!

Tình hình cha mẹ mình nơi đó sẽ hỏi thăm thân thích bằng hữu, mỗi tháng nhất định gửi tiền về nhà như thường.

Thời điểm ăn tết, chạy đến hai nơi, cũng đã từng mang theo lễ nhưng không được vào cửa, hai người đứng trước tứ hợp viện của cha mẹ Hướng Đông mấy tiếng liền.

Vưu Tây nói hay là một mình anh vào đi, em chờ ở cửa là được rồi.

Hướng Đông kéo hắc qua đem khăn quàng cổ của hắc quần lại một vòng để cho tuyết không chui lọt vào cổ. Vuốt vuốt cằm:

“Thế nào? Chung quanh nhà anh cảnh tuyết không tẻ phải không?”

Vưu Tây dựa vào trước ngực Hướng Đông, khóe miệng nổi lên ý cười. Đột nhiên “phịch” một tiếng, cùng với tiếng chuông, đằng sau ánh pháo hoa sáng lạn cả thiên không..

Hai người mỉm cười, ánh mắt giao nhau, lại một năm nữa...

Hướng Đông cùng Vưu Tây lên mạng, đối mặt với rất nhiều câu hỏi kia, Vưu Tây và Hướng Đông cùng nói:

Chúng ta chỉ là người bình thường, không có gì vĩ đại, cũng chỉ là đi một con đường mòn ít người qua lại, nhưng sinh mệnh con đường của chúng ta đã không còn như trước, đã quy về một mối.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-tay>